Laisvės sąvoka. Ar įmanoma neribota kūrinio laisvė, juk absoliuti laisvė reiškia, kad kūrinys nepriklauso nuo Kūrėjo?

Kūrėjo siekimas – tai gamtos dėsnis, šiuo atžvilgiu žmogus neturi laisvės, gamta kančiomis privers jį siekti Kūrėjo.

Laisvė – tai savu noru, nelaukiant kančių, pasirinkti šį vienintelį kelią. Ir kol žmogus geranoriškai nepasirinks šito kelio, gamta, priklausomai nuo pasipriešinimo lygio, vers jį permąstyti savo požiūrį į pasirinkimo laisvę suartėjant su Kūrėju.

Kodėl Kūrėjas nori suteikti kūriniui malonumą, nejau tai – Jo trūkumas?

Noras patenkinti kūrinį kyla ne iš trūkumo Kūrėjuje, o būtent iš Jo tobulumo ir amžinumo. Tik tobulame kyla mintis atiduoti, beje, atiduoti be galo, nes Jis pats neturi ribų.

Kabalos mokslas netiria mūsų pasaulio procesų ir reiškinių, jis aprašo aukštesniųjų pasaulių struktūrą. Bet vis dėlto kaip galima pritaikyti kabalistines žinias mūsų pasaulyje?

Kabalos mokslas aprašo nuoseklius pasikeitimus, vykstančius mūsų pasaulyje su žmogumi, kurį veikia bendras pasaulėdaros dėsnis, nukreiptas į vienintelį tikslą – padaryti žmogų panašų į Kūrėją.

Šio dėsnio poveikis žmogui, priklausomai nuo pastarojo išsivystymo lygio, vadinamas „pasauliu“. Kadangi žmogaus norą sudaro 5 lygiai, tai ir šio bendro dėsnio iš Begalybės lygmens poveikis žmogui dalijamas į 5 poveikio lygius, kurie atitinka 5 pasaulius.

Pasaulių tyrinėjimas, jų suvokimas – tai noro lygių, jo keitimosi ir bendrojo dėsnio poveikio jam sąryšio tyrimas. Iš viso yra 5 pasauliai, kiekvienas iš 5 lygių, kurių kiekvienas dar iš 5, iš viso – 125 pakopos.

Žmogaus ir dėsnio (Kūrėjo) santykio aprašymas kiekviename lygyje yra Kabalos mokslo studijavimo objektas.

Kabalos mūsų pasaulyje praktiškai nepanaudosi: su jos žiniomis šitame pasaulyje nieko neįmanoma pakeisti.

Bet žmogaus, turinčio Kabalos žinių, požiūris į save, visuomenę, pasaulį kitoks, teisingas, naudingas. Jo veiksmai efektyvūs. Jo mintys daro teigiamą įtaką aplinkiniams.

Jis dvasiškai praturtina visuomenę, nes pritraukia į mūsų pasaulį aukščiausiąją šviesą, nešančią pilnatvę, gėrį, ramybę.

Koks mūsų ir aukštesniųjų pasaulių ryšys, kokia Kabalos vieta šioje struktūroje?

Žmogus aplinką jaučia penkiais jutimo organais. Pojūčiai susumuojami, palyginami su tuo, kas jau yra atmintyje, ir žmogaus sąmonėje piešiamas pasaulio vaizdas.

Viskas, kas yra už jutimo organų ribų, – nejaučiama. Jei žmogus turėtų kitokias jusles, pasaulį aplink save suvoktų kitaip.

Ir signalais galima žmogaus smegenyse sukurti bet kokį vaizdą, kurį jis suvoktų, kaip tikrovę. Be abejonės, kiti organizmai pasaulį suvokia kitaip. Koks pasaulis už mūsų? Atsakyti gali tik jaučiantysis. Pasaulis, kurio niekas nejaučia, vadinamas „Jis Pats Sau“ (*Acmuto*). Kito pavadinimo nėra, nes Jo negalima suvokti.

Išvystęs šeštąjį jutimo organą, žmogus jaučia jame aukštesniąją informaciją, visko, kas vyksta šiame pasaulyje, priežastis. Todėl to, kas vyksta, priežasčių atskleidimą jis vadina „Aukštesniuoju pasauliu“. Vienu metu jaučiant abu pasaulius, galima tirti ryšius tarp jų, kaip ir kokiu būdu aukštesnysis pasaulis valdo mūsų pasaulį, kaip nusileidžia valdymo signalai.

Šios priklausomybės bei ryšiai ir yra Kabalos mokslo tyrimo objektas.

Kodėl žmogus egoistas? Kodėl žodis „egoizmas“ istoriškai įgijęs neigiamą atspalvį?

Visa gamta – tai noras „įtraukti į save“, pasitenkinti, pripildyti tuštumos, trūkumo jausmą.

Kūriniai, kurių norų išsivystymo lygis charakterizuojamas kaip negyvasis, augalinis ir gyvūninis, nori užpildyti vien tai, ko jiems trūksta.

Noro išsivystymo lygis „žmogus“ kokybiškai skiriasi: norima ne tik pripildyti save, kaip gyvūniniame lygyje, bet jaučiamas ir panašus į save.

Dėl to žmogus jaučia kitų malonumus, kančias, t.y. jis gali praplėsti savo norus pavydėdamas, siekdamas garbės ir mokytis išvengti kančių. Jis nori užpildyti save ne tuo, ko nori, o tuo, kas teikia malonumus kitiems.

Žmogus kenčia dėl to, ką turi kitas, ir nesvarbu – turi pats tai ar ne. Todėl gyvūninis noro prisipildyti lygis nevadinamas egoistiniu, o noro lygis „žmogus“ – egoistinis.

Ir jis yra neigiamas, nes žmogus lygina save su kitais ir visada trokšta dar labiau prisipildyti. Jis privalo bet kokiu būdu kompensuoti šį jausmą (net ir kitų sąskaita). Šis siekimas yra visų susidūrimų ir konfliktų priežastis, ir todėl laikomas negatyviu.

Ką galima laikyti aukščiausio lygio egoizmu?

Aukščiausio lygio egoizmas – žmogaus. Todėl, kad be gyvūninių norų, žmogui papildomai duota jausti artimą.

Žmogus pavydi artimui ir taip didina savo norus. Tačiau, kuo didesnis noras, tuo didesnis trūkumo jausmas. Beje, nepriklausomai nuo to, ar turi žmogus galimybę patenkinti visus,

perimtus iš aplinkinių norus.

Nes niekados negalima užpildyti noro: vos tik troškimas ima pildytis, noras mažėja, kol visai neišnyksta, o dėl to išblėsta ir malonumo pojūtis.

Dėl to žmogus jaučia tuštumą lyg visai nieko nebūtų gavęs. Tai sukelia nusivylimą ir akina mėginti vėl ir vėl pripildyti save.

Reklamos, komunikacijos priemonių tobulėjimas, glaudus žmonijos bendravimas padeda žmogui greit įsitikinti, kad vis nauji norai nesuteikia jam pasitenkinimo.

Atsiranda tuštumos jausmas, depresija – amžiaus liga. Tai ir yra aukščiausio lygio egoizmas, kai žmogus supranta, jog yra bejėgis užpildyti save.

Žmogus toliau ieško, kokiu būdu galima užsipildyti:

- arba mažina norą, dėl ko kančios, tuštumos jausmas sumažėja ir tai prilygsta tam tikram prisipildymui;
- arba atranda pripildymo metodą, kai pasitenkinimas nemažina noro, o atvirkščiai, jie egzistuoja drauge, palaiko ir vysto vienas kitą.

Toks prisipildymo metodas vadinamas „kabalistiniu“, nes pagrįstas ne egoizmo mažinimu, o atvirkščiai, jo didinimu.

Kai tik žmogus pradeda sau taikyti kabalistinį prisipildymo metodą, jo norai ima augti – iki dydžio, kuris atitinka visą pasaulėdarą, iki pasirengimo „praryti“ visų pasaulių malonumus.

Tačiau augant norams, žmogus iškart juos pripildo, ir todėl jie gali nuolat vystytis iki pat Kūrėjo didumo. Todėl pats didžiausias egoizmas atsiranda žmoguje, kylančiame dvasinių pasaulių pakopomis, bet žmogus tuoj pat taiso ir pripildo jį.

Ar galima Kabalos mokslą laikyti vieninteliu instrumentu ar priemone, su kuria žmonės, esantys žemesniuose pasauliuose, gali suvokti dvasinius pasaulius?

Be abejonės, nes jis naudoja augantį norą – t.y. besivystantį pasaulėdaros jautimo instrumentą. Auga „gyvūninio“ lygio noras, po to „žmogaus“ lygio noras, kol pasiekiamas lygis, kai žmogus pajaučia Aukštesnįjį pasaulį.

Ir toliau Kabalos metodika vysto žmogaus norą iki lygio „Kūrėjas“. Augdamas noras prisipildo, prisipildymas analizuojamas, o tai ir yra to pasaulio-pakopos, kurioje yra žmogus, pajautimas, suvokimas.

Suvokimas analogiškas mūsų pasaulio suvokimui per penkis jutimo organus, skirtumas tik tas,

kad suvokiama sąmoningai vystomu papildomu jutimo organu – šeštuoju, kuris vadinamas „siela“.

Ar leidžiama dėstyti Kabalą nepasirengusiems žmonėms? Turimas omeny paskaitų kursas aukštosiose mokyklose. O gal dalyvavimas tokiose paskaitose gali būti laisvas?

Kabalistai mano, kad studijuoti Kabalą gali kiekvienas nuo 9 metų. Kadangi tokio amžiaus žmogus kelia klausimą apie save, pasaulį, gyvenimo prasmę. O Kabala būtent ir atsako į šį klausimą.

Kad jį išsiaiškintų, žmogus gimsta šiame pasaulyje ir, kol neatsakys į jį taip, kad tai užpildys jo sielą, tol bus priverstas pakartotinai gimti šiame pasaulyje, nes gyvenimo prasmę, t.y. Kūrėją, būtina atskleisti visos pasaulėdaros mastu, nuo žemiausiojo, mūsų pasaulio, iki aukščiausiojo, Begalybės pasaulio, t.y. iki begalinio Kūrėjo atvėrimo. Kabalos mokslo studijoms nėra jokių apribojimų. Jį galima studijuoti bet kokiomis situacijomis, be pradinio pasiruošimo, nepriklausomai nuo lyties, amžiaus, kilmės, išsilavinimo ir pan.

Šiuo metu Kabala jau dėstoma kai kuriose aukštosiose mokyklose kaip papildomas, fakultatyvus ir oficialus kursas. Kai kuriuose Izraelio universitetuose yra net Kabalos katedros.

Kabalos mokslas teigia, kad mes negalime dirbti su savo gyvūniniais norais, su kuo tada galime dirbti eidami į dvasingumą?

Mūsų prigimtiniai kūniški norai gali priimti informaciją tik iš penkių juslių. Naudodami jas, mes vos skiriamės nuo gyvūnų: tik truputį daugiau jaučiame šį pasaulį – tą pačią pasaulėdaros dalelę tiek mums, tiek gyvūnams.

Todėl penkios juslės, bendros ir mums, ir gyvūnams, vadinamos „gyvūninėmis“. Pasaulėdaros jautimas pradeda skirtis kokybiškai (pakylama į kitą Kūrėjo jautimo lygmenį) įgijus šeštąjį jutimo organą. Informacija, gaunama per šį jutimo organą, ir vadinama dvasine.

Būtent vystant šį aukštesnės informacijos imtuvą kylama dvasiniame pasaulyje. Nuo įgimtų juslių šeštasis jutimo organas skiriasi tuo, kad, nors ir jis yra noras prisipildyti (kaip ir penkios juslės), bet prisipildyti Kūrėjo jautimu, aukštesniuoju malonumu.

Svarbiausia, šį norą galima vystyti ir pildyti tik su sąlyga, jei jis bus panašus į Kūrėją, t.y. turės atidavimo formą.

Tada, naudodamas norą mėgautis Kūrėju su ketinimu „dėl Kūrėjo“, žmogus savybėmis tampa lygus Jam, suvokia visą pasaulėdarą, pakyla į aukščiausią savo egzistencijos lygį – jis pasikeičia taip, kad ne tik pažįsta išorinę gamtą (naudodamas įgimtus penkis jutimo organus bei šio pasaulio mokslus), bet tampa aukščiausiąja jos dalimi, toks kaip Kūrėjas.

Pagal piramidės principą, žmogus, siekdamas mokslo aukštumų, iš pradžių sukaupia bazines žinias. Ar pradėjus studijuoti Kabalą jas reikia visiškai atmesti? O gal jos padeda (visumos principas)?

Apskritai šio pasaulio mokslai padeda vystyti ir teisingai naudoti papildomą jutimo organą. Suvokdamas naująjį pasaulį šeštuoju jutimo organu, žmogus palygina savo naujuosius suvokimus su tuo, ką suvokė šiame pasaulyje, ir randa aiškias analogijas tarp įgytų duomenų. Jis mato, jog abu pasauliai yra lygiagretūs, skiriasi tik juos sudaranti medžiaga. Viskas, kas yra aukštesniajame pasaulyje, nusileidžia į žemesnįjį kaip pasekmė, kaip šaka iš savo šaknies.

Ar galima sakyti, kad šiuo metu Kabalos moksle yra vykdomas ilgalaikis eksperimentas ir mes esame šio eksperimento dalis?

Pats mokslas eksperimentų neatlieka. Eksperimentus daro mokslininkai. Kabaloje kabalistas atlieka eksperimentus, tačiau juos atlieka tik pats asmeniškai ir tik savimi, nes jis negali palyginti savo ir kitų kūrinių vidinių pojūčių

Kabala – tai mokslas apie žmogaus vidinį, individualų mus supančio tikrojo pasaulio suvokimą, bendrojo Kūrėjo dėsnio suvokimą.

Tačiau visa žmonija be perstojo varoma šio vieno bendro dėsnio į iš anksto užbrėžtą tikslą – atvesti žmogų į aukščiausią lygmenį, suteikiant jam savarankiško, laisvo, sąmoningo vystymosi galimybę; priešingai nei vystomės visur kitur: neįsisąmonindami istoriškai, nevaldomai, mums nežinomais keliais.

Ir taip yra dėl to, jog žemiškuoju vystymosi etapu mes visiškai neturime jokios valios laisvės, ir todėl bendrasis dėsnis veikia neatsiklausdamas mūsų. O mes, neva labiausiai išsivysčiusios būtybės pasaulyje, esame priversti persiimti jo nuoseklias formas, suvokdami savo niekingumą prieš jį.

Visiškai kitoks yra žmogaus vystymasis, kai pradeda suvokti aukštesnįjį pasaulį, – įsisąmonintas, atviras, savarankiškas, kiekvienu etapu paties žmogaus valdomas taip, tarsi jis pats save kurtų. Ir būtent tokį vaidmenį, vystydamas save, turi pasiekti kiekvienas šios žemės gyventojas viename iš savo gyvenimų.

Nevalia eksperimentu pavadinti visko, kas vyksta su mūsų pasauliu, visata, žmonija, nes Aukščiausiai Valdančiai gamtos jėgai mūsų elgesys žinomas iš anksto.

Savo ruožtu, mėginimais ir pastangomis mes turime išsikovoti dvasinį augimą, kitaip neįvaldysime šeštojo jutimo organo ir nenusipelnysime pajausti amžinybės ir tobulybės, ką mums suteikia jo užpildymas.

Žmogus, kuris užsiima Kabala, turi vystytis tik šia kryptimi? Ar karjeros, profesionalumo sąvokos nueina į antrą planą? O gal tai universalas, kuris organiškai gali suderinti visus sociumo elementus ir kartu būti dvasiniu subjektu – „sėkmės žmogumi“ tikrąja to žodžio prasme. O galbūt žmogus, kuriam sekasi šiame pasaulyje, yra netinkamas Kabalai, o gal naudingas?

Bet kokia žmogaus veikla šiame pasaulyje vertinama tiek, kiek ji naudinga žmonijai.

Kadangi visi žmogaus veiksmai kyla iš egoistinių sumetimų ir nėra juose nieko naudingo, išskyrus tai, kad galų gale žmogus supras jų beprasmiškumą ir nuspręs, jog reikia išsitaisyti, tai pasirodo, kad kabalistas – vienintelis mūsų pasaulyje naudingas žmogus, nes jis savo veiksmais, taisymųsi, pritraukia į mūsų pasaulį aukščiausiąją šviesą, nešančią gėrį, pilnatvę.

Kabala pataria žmogui mūsų pasaulyje atlikti savo pilietinę pareigą, dirbti, turėti šeimą, tarnauti visuomenei.

Tačiau pagrindiniu siekiu, tikslu laikyti dvasinį pakilimą iki kūrimo tikslo, iki gimimo šiame pasaulyje priežasties atradimo. Kai žmogus pasieks šį tikslą, jam daugiau nebereikės grįžti į mūsų pasaulį.

Studijuojantiems Kabalą didėja egoizmas, išsiplečia norų sfera. O kur yra reguliuojanti sudedamoji, tam tikras sulaikantis faktorius? Juk be šių reguliatorių žmogus gali virsti amoraliu, socialiai pavojingu subjektu.

Egoizmas galėtų didėti iki begalybės, bet kuo jis didesnis, tuo geriau matyti, kad neįmanoma jo patenkinti, todėl pasiekiamas kritinis jo vystymosi taškas, kai pačiam jo turėtojui tampa aišku, jog egoizmas yra žalingas.

Nuo to momento tolesnis egoizmo vystymasis problematiškas: žmogus jau ima galvoti, kaip jį modifikuoti, kad galėtų jį nors kiek užpildyti.

O po to visiškai nusiviliama egoizmu, kaip prisipildymo priemone, ir ieškojimai išeina už jo ribų. Bet kol nesuprasta, jog egoistiškai prisipildyti nepavyks, galimi pavojingi ir amoralūs egoistų, tautų, valstybių poelgiai.

Kas yra moralė ir norma kabalisto požiūriu?

Kadangi visi mūsų veiksmai šiame gyvenime yra priverstiniai, o valios laisvė realizuojama tik įėjus į aukštesnįjį pasaulį, todėl moralinių normų iš esmės nėra, ir žmonija palaipsniui tai pastebi.

Kabala reikalauja iš kiekvieno visuomenės nario būti optimaliai naudingu, sąžiningu su aplinkiniais, laikytis valstybinių įstatymų, vykdyti pilietinę pareigą.

Nagrinėjant principą „Tikėjimas – aukščiau žinojimo“ kyla klausimas: šis principas pradeda veikti tik aukštoje dvasinio išsivystymo pakopoje ar veikia bet kurį žmogų? Antruoju atveju mokslas prilyginamas religijai su jos direktyvinėmis dogmomis, o kur eksperimento vieta?

„Tikėjimas aukščiau žinojimo“ – turima omenyje, kai žmogui atsiveria aukštesnioji pakopa su jos altruistinėmis sąlygomis, priešingomis jo dabartinėms savybėms, jis gali pakilti į ją, tik jei įgaus jėgą, nukreiptą prieš jo egoizmą, – tikėjimą aukščiau žinojimo.

Tikėjimas – pakilimo į viršų jėga. Žinojimas – egoistinio išskaičiavimo jėga. Eksperimentas ir

pasirinkimo laisvė lieka žmogui. Žmogus turi laisvę ieškoti jėgų dvasiniam kilimui.

Kas atsitiko Ievai, kai Adomas sudužo? (Moteriškas klausimas)

Adomas ir Ieva: Adomas – pirmosios devynios *sfiros*, mūsų penkių jutimo organų atitikmenys, o Ieva – noras, dešimtoji *sfira*, gaunanti iš Adomo, tai panašu į mūsų norus, kurie gauna užpildymą iš penkių juslių.

Adomas ir Ieva – dvi sudedamosios vieno kūrinio, sielos, dalys. Iš pat pradžios jie buvo sukurti panašūs į Kūrėją su savybe atiduoti, bet prarado ją ir „nukrito“ į savybę „gauti dėl savęs“.

Be to, jie suskilo į daugybę dalelių, kiekviena kurių pagal savo sandarą panaši į prototipą. Kiekviename žmoguje yra bendrosios sielos dalis ir kiekvienas privalo ištaisyti savo dalį.

Ištaisymas – tai visų dalių susijungimas į pradinį bendrą norą ir ketinimą.

Kadangi susijungiama prieš norą, tai įdėtos pastangos sustiprina panašumo į Kūrėją pojūtį, taško dydžio pojūtis pasiekia Kūrėjo dydį.

Kitaip tariant, atkurti Adomas ir Ieva savo dydžiu ir savybėmis tampa lygūs juos sukūrusiam Kūrėjui.

Anot Kabalos, kūrinyje siela gimsta įgyjant naujas savybes. Kaip galima būtų charakterizuoti kūrinio struktūrą iki „jo gimimo“. Kas yra žmogus: besielis mechanizmas, mašina su įdiegta joje programa?

Iki apsivilkdama žemiškaisiais norais ir kūnu, siela yra taškas Kūrėjuje. Nusileisdamas į žmogiškuosius norus, taškas gauna galimybę išaugti iki Kūrėjo dydžio.

Noras didėja prie taško prijungiant aplinkinių norus. Tai įmanoma tik mylint aplinkinius.

Tokiu būdu vienu metu įgyjami ir norai, ir ketinimai – tinkantis ir panašus į Kūrėją indas-noras aukštesniajam gyvenimui gauti.

Išskyrus šį tašką, visa kita žmoguje – ne daugiau nei mechanizmas, veikiantis pagal užduotus parametrus, be jokios valios laisvės.

Ar keičiasi pirmųjų faktorių (geno, jo vystymosi dėsnių) įtaka kūriniui, priklausomai nuo išorinių faktorių veikimo?

Iš keturių mūsų vystymosi faktorių mes galime veikti tik išorinę aplinką.

Kiekvieno kūrinio vystymąsi lemia keturi faktoriai:

1. Pagrindas – tai pirminė kūrinio medžiaga, iš kurios jis kilo. Grūdas supūna – išorinė

forma visiškai išnyksta, panašiai kaip mūsų kūnas suyra žemėje, bet pagrindas lieka ir duoda naują atžalą, panašiai kaip mūsų siela priverčia gimti naują kūną, kad juo apsivilktų.

2. Nekintančios pagrindo savybės. Pagrindas niekada neįgis kitų javų formos, pavyzdžiui, avižos, o tik ankstesnę, kurią prarado, t.y. kviečio, formą. Galimi tam tikri naujos atžalos kiekybės bei kokybės pakitimai, kurie priklauso nuo supančios gamtos (nuo dirvos, trąšų, drėgmės, saulės), tačiau kviečio formos pagrindas (pirminė esmė) nė kiek nepakinta.

3. Savybės, kintančios dėl išorinių jėgų poveikio. Veikiamas išorinių faktorių kokybiškai keičiasi esmės apvalkalas – grūdas lieka grūdu, tačiau jo išorinė forma kinta ir priklauso nuo aplinkos. Papildomi išoriniai faktoriai prisijungė prie esmės ir kartu su ja dėl aplinkos poveikio davė naują kokybę. Tai grūdo atžvilgiu gali būti saulė, žemė, trąšos, drėgmė, lietus; arba visuomenė, grupė, knygos, Mokytojas – žmogaus atžvilgiu.

4. Išorinių jėgų keitimasis. Žmogui būtina aplinka, kuri evoliucionuoja ir nuolatos daro įtaką žmogaus vystymuisi. O besivystydamas žmogus veikia aplinką, skatindamas ją tobulėti, kuri, savo ruožtu, vėl vysto žmogų. Tokiu būdu žmogus ir jo aplinka auga lygiagrečiai.

Šie keturi faktoriai visiškai nulemia kiekvieno kūrinio būseną.

- Savo esmės aš pakeisti negaliu.
- Dėsnių, dėl kurių kinta mano esmė, pakeisti negaliu.
- Dėsnių, pagal kuriuos kinta mano vidinės savybės (dėl išorinio poveikio), pakeisti negaliu.

- Aplinką, nuo kurios esu visiškai priklausomas – galiu pakeisti.

Jeigu šią akimirką galiu veikti aplinką, tai kuriu kitą savo būseną.

Vienintelis dalykas, kuriam gali daryti įtaką aplinka, – tai kokybė ir kiekybė, kitaip tariant, to kelio, kurį nueis žmogus, greitis ir kokybė: nueis jį žmogus skausmingai, bijodamas, kankindamasis, per kruvinų karų tūkstantmečius ar ramiai, patogiai, nes pats siekia tikslo.

Prieš prisipildymo būseną esti tuštumos būsena. Kaip esant tuštumai įmanoma nepasiduoti ir toliau siekti tikslo, t.y. esant būsenai, kai „aš nieko neturiu“ pasiekti tokią būseną, kai „aš nieko nenoriu gauti“, juk tai neįmanoma žvelgiant iš egoizmo pozicijų?

Ir toliau siekti dvasingumo esant tuštumai, beviltiškumui, galima taikant tokias priemones:

- Sukuriant savyje įpročius, kurie reikalaus iš jūsų veikti, nes tapo antrąja prigimtimi;
- Sukuriant aplink save tinkamą aplinką, kuri visą laiką įkvėptų, skatintų siekti tikslo;
- Sistemingai lankant privalomus užsiėmimus ir t.t.

Ar turi įtakos einant į dvasingumą tam tikros žmogiškos sielos savybės, t.y. ar įmanoma įgauti kitų sielų savybes neturint ankstesnės dvasinės patirties ir dvasinio pranašumo, tarsi perimti jį iš kitų?

Kaip mūsų pasaulyje susirgęs žmogus naudojasi gydytojo žiniomis ir pagamintais vaistais, o ne pradeda studijuoti mediciną, kad išsigydytų ligą, taip ir tobulėdamas dvasiškai jis gali naudotis jau pasiekusių tikslą patirtimi ir patarimais.

Todėl kabalistai rašo knygas, o atveriantieji paslėptas pasaulėdaros dalis, lygindami savo pojūčius su didžiųjų kabalistų užrašais, mokosi juos analizuoti.

„Pavydo“ ir „grupinių konfliktų“ sąvokos. Ar reikia dirbtinai kurti tokius tarpusavio santykius tam, kad atskleistum savo trūkumus? Jei matai tik gėrį savo atžvilgiu, ar tai nėra regresas dvasine prasme?

Nieko nereikia dirbtinai kurti, nes augant norams, visi trūkumai išlys ir niekas negalės jų sulaikyti bei paslėpti – nei auklėjimas, nei gėda. Naujų norų vystymasis apnuogina žmogų ir savo, ir kitų akyse.

Konfliktai pasauliniu mastu. Ar karai mūsų pasaulyje yra aukštesniųjų dvasinių procesų atgarsis?

Visą mūsų pasaulį valdo vienintelis pasaulėdaros dėsnis, kuris turi padaryti žmoniją panašią į Kūrėją, ir visa, kas vyksta, yra judėjimas šio tikslo link.

Jei žmonija būtų ištaisyta, panaši į Kūrėją, nebūtų jokių pokyčių gamtoje ir viskas vyktų pastoviu optimaliu režimu.

O kol žmonija nepasiekė tokios būsenos, tas pats dėsnis automatiškai veikia kiekvieną asmeniškai ir visus kartu, priklausomai nuo kiekvieno išsivystymo lygio, kad kiekvienas ir visi įsisąmonintų būtinybę siekti tikslo.

Žmogus „mūsų pasaulį“ jaučia penkiais jutimo organais. Tai trūkumas ar pranašumas, jei kurio nors iš šių organų, pvz. klausos ar regėjimo, nėra? Kodėl yra tokių žmonių?

Jokie kūniški jutimo organai nei padeda, nei trukdo žmogui realizuoti savo paskirties, nes bet kuri jo būsenos, organų ypatybė irgi yra įtraukta į bendrą sąlygą tikslui pasiekti.

Mintys kaip Kūrėjas tavyje ir kaip būsenos pasikeitimo pasekmė: ar čia yra galimybė

pasireikšti kūrinio laisvei ar tai vis dėlto yra tik Kūrėjo prerogatyva?

Mintys, norai, veiksmai – visi jie iš anksto nulemti mūsų vidinių savybių, kiekvienoje būsenoje realizuojamo dvasinio geno bei išorinių sąlygų.

Valios laisvė – tik keičiant aplinką. Tačiau žmogus visiškai priklauso nuo aplinkos. Kitaip tariant, pasirinkęs aplinką žmogus tampa jos vergu.